

cena
10 Kč

v
ŠKOLNÍ ČASOPIS

EDISONKA

NAROZENINOVÉ VYDÁNÍ

30 LET EDISONKY | FOTO Z ARCHIVU | ŠKOLNÍ ÚSPĚCHY | ROZHOVORY

Úvodník

Milí čtenáři,

Vítáme vás u časopisu Edisonka, které vydáváme k příležitosti 30. výročí školy. Zaměřili jsme se na zajímavé milníky školy, na původní učitele, ale i na to, co máme a co nemáme na Edisonce rádi.

Hned na začátku časopisu naleznete úvodní slovo pana ředitele. Pan ředitel ale nebude jediným, kdo vzpomíná, či myslí na budoucnost Edisonky. Bývalá redaktorka časopisu a budoucí učitelka Karča Čapková také zavzpomínala na svá edisonská léta.

Současná redakce vám také přiblíží, jak nahlíží žáci školy na učitele a různé situace v hodinách fotografiemi z instagramu, kde se profil meme_edisonova věnuje této školní satíře.

Uvnitř časopisu najdete také výběr historických fotografií za celých 30 let.

Přejeme vám pěkné čtení,

Vaše redakce

PS: Ze srdce děkuji každému ze čtyř členů školní redakce, kteří svědomitě a zodpovědně dotáhli toto vydání k úspěšnému konci. Z. Justová

Členové redakce:

Schillerová Alena (9. B) (-schal-)

Šulc Daniel (9. A) (-dašu-)

Kouba Lukáš (9.B -kolu-)

Maksimová Veronika (8.C -vema-)

30 let plavby lodi zvané Edisonka

Před lety, byv obstarožním studentem managementu při Univerzitě Karlově, mě zaujal příměr našeho přednášejícího doc. Trojana, který přirovnával jednotlivé školy k lodím plavících se po širém moři vzdělání. Dovolil jsem si toto přirovnání vypůjčit. S hrubou stavbou naší Edisonky se začalo v roce 1986 a počátek jejího rozjezdu byl stanoven na 1. 9. 1988. A protože již v přípravách Edisonka disponovala svědomitou a optimistickou posádkou, plavba za poznáním započala bez odkladu.

Postupně se doplňoval „lodní“ inventář, připojovala se místa v podpalubí. Hned v prvopočátcích se stal z Edisonky zámořský koráb (největší v teplických vodách), neboť nabral pasažéry z lodi zvané Smetanka. Loď překonala peřeji změny společenských proudů a postupně začala nabírat obrátky. Ty neztratila ani po výměně kapitánů v roce 1997, neboť oba kapitáni (resp. Kapitánka a kapitán) sledovali stejný cíl. Se spokojenou posádkou, s cestujícími bažících po nových objevech dosáhnout vysněné ZEMĚ SPOKOJENOSTI.

A tak každoročně na pevninu vysazuje desítky pasažérů a nabírá nové, mnohé sportovně založené a snaží se být dobrým spojem mezi břehem dětství a zemí neznámou, dospělou.

Přeji Edisonce nebe bez mraků, moře bez ničivých vln a proudů, šťastnou posádku a spokojené cestující.

Mgr. Vladimír Mašek – ředitel školy

Naše Edisonka

Naše škola nebývala vždy tak hezká a vybavená. Přece jenom má už za sebou 30 let. Někteří učitelé tady byli od samého počátku a někteří přišli až teď. Za 30 let se toho celkem dost událo, a proto se pojďme podívat na to, jak se psala historie jménem ZŠ Edisonova.

V roce 1986 začaly přípravné zemní práce na stavbě nové školy pro sídliště Trnovany. Nová škola byla rozhodně potřebná pro rozrůstající se sídliště. Jak mizela stará trnovanská zástavba, a rostly nové panelové domy, přibývaly zejména mladé rodiny s více dětmi. V dalším roce bylo rozhodnuto o přestěhování tehdejší ZŠ Leninova (dnešní Masarykova ulice), kde dvě budovy byly určeny jiným účelům- pro Dům dětí a úřady. Práce pokračovala poměrně rychle a v roce 1988 nastalo velké stěhování ze ZŠ Leninova a vybavování ZŠ Edisonova tak, aby se mohla otevřít k 1. 9. 1988. Řízením těchto prací byli pověřeni Mgr. Nováková Eva (ředitelka), Mgr. Mašek Vladimír (zástupce ředitele), a p. Přistoupil (řízením provozním věcí- školník). Slavnostní páska byla symbolicky přestřižena 1. 9. 1988 a škola zahájila provoz s 661 žáky. Na škole bylo 23 tříd (průměr ve třídě byl 29 žáků), kde vyučovalo 30 pedagogů. Bylo zde 6 oddělení školní družiny a 6 vychovatelek. U školy, v tehdejší služební bytě bydlel pan školník Přistoupil a jemu pomáhalo 10 uklízeček. Ve škole byla sekretářka paní Hudcová. Zároveň se školou se otevřela školní jídelna, kde vedle paní vedoucí Richterové pracovalo šest kuchařek a pomocnic. Ve vedení školy tehdy byli: ředitelka školy Mgr. Nováková Eva, zástupkyně pro 1. stupeň Mgr. Homolková Miroslava a zástupcem pro 2. stupeň byl Mašek Vladimír. Postupem roku byli dostavěny tělocvičny a dostavoval se bazén, který byl předán v roce 1989 a zprovozněn v roce 1990. Správcem bazénu se stal Jiránek Jiří.

Na území dnešní Hotelové školy byla ZŠ Smetanovo náměstí, která byla v roce 1989 připojena k nám. Na začátku 90. let převzala celou budovu Hotelová škola Teplice. Připojením dalších ZŠ vznikl gigant, škola největší nejen v Teplicích, ale i jedna z největších základních škol na severu Čech. N podzim roku 1989, měla škola 36 tříd. Do vedení školy přibyl třetí zástupce pan Mgr. Milan Zábranský. N a škole působilo přes 50 pedagogických pracovníků. Do školy chodilo 985 dětí.

V roce 1989 a 1990 společně s výraznou společenskou změnou přibýlo i tehdejší travnaté hřiště se škváro-zemitou atletickou dráhou. Škola se tak stala celistvou a plně dokončenou.

V druhé polovině devadesátých let se počet žáků ustálil na cca 650 žáků, které vyučovalo zhruba 50 pedagogů. Škola se začala modernizovat, přišli první počítače, budovaly se nové odborné učebny, které nebyly součástí stavby. Měnil se interiér a výbava tříd a zakupovali se nové didaktická pomůcky a technika.

V roce 1997 odešla do důchodu paní ředitelka Mgr. Eva Nováková. Na základě konkurzu byl jmenován ředitelem školy Mgr. Vladimír Mašek, zástupcem pro 2. stupeň se stal Mgr. Martin Kokeš.

Na přelomu tisíciletí škola hledala vhodnou profilaci a díky dobrému materiálnímu zázemí, odborné způsobilosti pedagogů a určování strategických cílů ve vzdělání byla zvolena „sportovní cesta“.

V prvních letech 21. století byla podepsána v roce 2007 smlouva o spolupráci mezi Fotbalovým klubem FK Teplice a. s. a ZŠ Teplice, Edisonova ul. Tato smlouva je každoročně obnovována dodnes.

Naše škola v plném rozsahu zavedla školní vzdělávací program Vzdělání pro život, který zachoval klasickou výuku s klasickými předměty a byl pozitivně hodnocen kontrolami, včetně České školní inspekce.

Za posledních 5 let se prokázalo, že opravdu jsme „sportovní škola“ :

V roce 2014 vyhráli starší žáci ve futsalové lize 1. místo v celostátním kole.

V roce 2015 opět vyhráli starší žáci ve futsalové lize 1. místo v celostátním kole. Také bylo o velkých prázdninách zrekonstruované víceúčelové hřiště. Náklady byly 2 000 000,- Kč od města Teplice.

Ve školním roce 2016/17 jsme zahájili činnost Regionální fotbalové akademie Ústeckého kraje. Starší žáci si ten rok vybojovali 1. místo v Coca cola cupu (ČR x Slovensko) - to byl nejvýraznější úspěch školy.

V minulém školním roce mladší žáci skončili na 1. místě ve futsalové lize. Také se otevřelo nové multifunkční hřiště- streetbalová plocha a workout. Město nám na to dalo 5 000 000,- Kč.

Naše škola se hodně změnila, ale zároveň zůstala pořád stejná. Doufejme, že tady bude stát ještě dlouho, aby i naše děti sem mohli chodit, protože je to opravdu výborná škola nejen pro sportovce.

-schal-

Akce na škole

Každý rok se na Edisonce setkáme s pravidelnými akcemi, ty jsme vám popsali už v jiném článku. Kromě všech kurzů a výcviků se ale ve škole bavíme i dalšími akcemi. Zkusíme si shrnout ty nejzajímavější za posledních 30 let.

Abych pravdu řekl, pátrání po zajímavých dnech zpátky do minulosti bylo hodně náročné, protože málokdo si všechno pamatuje. Povím vám alespoň o těch, ke kterým jsme se s původními učiteli dostali.

100 let výročí založení republiky

Zhruba 15 let se pravidelně na podzim koná lampionový průvod, pan zástupce vždy počítá všechny lampiony. Před pár lety se k lampiónáku přidala také Pohádková škola, kdy se děti jdou po průvodu projít třídami druhého stupně, ve kterých na ně čekají žáci s připravenými ukázkami pohádek.

Jednou za čas učitelé, většinou v čele s panem zástupcem Kokešem, nebo p. uč. Frontzovou, vymyslí nějakou akci, kdy se my žáci musíme děsně snažit a připravovat 14 dní dopředu projekt, což asi sami uhodnete, jak to většinou dopadá – den předtím to honem splácáme a pak je to krása. Mezi takové dny patřily projekty kolem olympijských her – v letech 2012, 2014, 2016 i 2018 jsme plnili jak sportovní soutěže (podle toho, jestli byla letní, nebo zimní olympiáda, byly voleny i sporty), tak vědomostní kvízy. Většinou vše vyvrcholilo v jeden den, kdy byla jak přehlídka sportovců, tak vyhlášení výsledků.

Ještě mnohem dříve se však konaly i jednotlivé zábavné dny – například na Apríla se v jednom roce musely jednotlivé třídy obléknout do stejné barvy, jindy se zase rozhodlo, že všichni přijdeme v růžovém. Asi před šesti lety jsme se zase na Apríla museli převléknout za holky a holky za kluky.

Minulý rok jsme slavili 100 let republiky a určitě se všichni shodneme, že jsme si ten den moc užili. Všichni jsme se vyladili do doby 1. republiky, každá třída si musela připravit projekt na dané téma – např. Sokol, móda, policie a vraždy, atp.

DEN DĚTÍ

Každá takováto akce, den či sportovní aktivita je pro nás i pro učitele příjemným zážitkem a vytržením z každodenních povinností, vždycky nás to baví, i když jsme ze začátku spíš otrávení z práce navíc. I tak je to moc fajn a je sranda všechny vidět v jiných rolích, než jen těch učitelských.

-dašu-

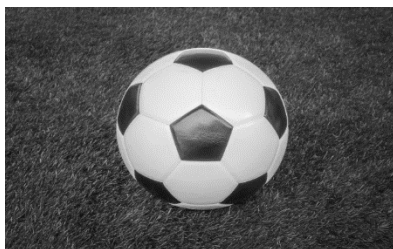
Sportovní třídy a fotbalová akademie

Projekt akademií je pilotním projektem Fotbalové asociace České republiky, který na naší škole funguje už od roku 2016. Vznikly na základě nespokojeností s Českými fotbalisty a vznikla pro zlepšení mladých fotbalistů. Akademie pracují na území celé republiky, vyjma hl. města Prahy, Středočeského a Libereckého kraje. V současné době je akademií 8.

Chlapci jsou vybráni z různých oddílů Ústeckého kraje na základě zařazení mezi talentovanou mládež. Její příslušníci chodí do sedmé, osmé nebo deváté třídy sportovní přípravy. Řada z nich je ubytována v domově mládeže Střední školy stavební a strojní v Teplicích. Máme tu pět trenérů, trenéra brankářů, šéftrenéra a fyzioterapeutku.

Ve spolupráci s vedením naší školy je pro hráče zajištěn odpovídající vzdělávání, díky kterému je škola naprosto vyhovující a žákům dává dostatečnou šanci k přijetí na střední školy a gymnázia. Podle oficiálních statistik za poslední tři roky z celkového počtu 190 vycházejících dětí odešlo 31 na gymnázia a dalších 115 na střední školy s maturitou.

Sportovní třídy jako takové jsou na naší škole už od roku 2007 za spolupráce s FK Teplice. Původně byly sportovky na stínadlech, odkud se přemístily k nám. Na sportovkách bývají ti nejpilnější žáci. Akademici mají bodový systém, kvůli kterému po případě špatného prospěchu a špatné kázni mají například zákaz hrát zápas. Sportovně jsme na tom byli vždy dobře a stále se dostáváme do mnohých krajských finále, asi největší úspěch byl, když jsme před dvěma lety vyhráli CocaCola Cup na Slovensku. Z Edisonky dokonce vyšel současný hráč A týmu FK Teplice - Patrik Žitný.

Aktuálně máme pár žáků, kteří jsou v reprezentačních výběrech. Může se stát, že v budoucnosti budou žáci, kteří působí dnes průměrně, budou za pár let špičkoví fotbalisti a ti lepší klesnou. Akademie v ČR pravděpodobně budou ještě dlouho, i z důvodu, že se to osvědčilo v jiných zemích např. v Německu.

-vema-

Učitelé naší školy

Během třiceti let naší školy se změnilo spousta věcí, včetně učitelského sboru. Většina učitelů, co tu dříve byla, odešla, ale jsou tu i tací, co se tu drží dodnes. Od počátku tu byl pan ředitel Mašek, dříve zástupce. Předtím byla ředitelkou paní učitelka Eva Nováková. Dále tu s námi už od začátku je paní učitelky Suchá, Procházková a Helísková. A my měli tu čest se všech zeptat na pár otázek.

Jaký je váš nejsilnější zážitek?

Proch. – nejsilnějším zážitkem bývají vždy rozlučky s deváťáky. Když máte třídu čtyři roky a pak odejdou ze dne na den. A v případě, že to byla nějaká dobrá třída, dokáže to doopravdy dojmout.

Helí. - Pro mě asi nejhorším zážitkem bylo, když jsem jela s mou třídou vlakem a nějaký cizí pán mě okřikl, že si neumím vychovat své vlastní děti. Ono není nejjednodušší hlídat dvacet pět dětí.

Such. – Když jsem byla na výletě se svojí třídou, tak chtěly děti spát u ohně a když jsem zalila oheň, tak mi řekli, že se o ně starám jako maminka.

Řed. – Slavnostní otevírání školy, když jsme přišli s bývalým školníkem a s cedulí, na které se psalo: „Základní devítiletá škola“ a řekli: „Hotovo“.

Co se podle vás změnilo na výuce?

Proch. – Hodně se snížily nároky na učení. Děti už nemají takovou touhu po vzdělání.

Helí. – Děti už se nechtějí učit a už je nebaví ani předměty jako výtvarka, kterou dříve všichni zbožňovali.

Such. - děti se učí pořád stejně, akorát učitelé trochu polevili na nárocích, ale děti se učí pořád stejně.

Řed. – Změnila se v mnoha směrech. Hodně ji ovlivňují i změny doby.

Co přejete naší škole?

Proch. – Aby z ní vyšlo spousta spokojených žáků, kteří budou na školu vzpomínat v dobrém.

Helí. – Rozhodně hodné žáky, kteří budou hrdí na naši školu.

Such. – Edisonce přeji hodně štěstí, dobré výsledky ve sportu a v učení a ať se jí daří jako doted.

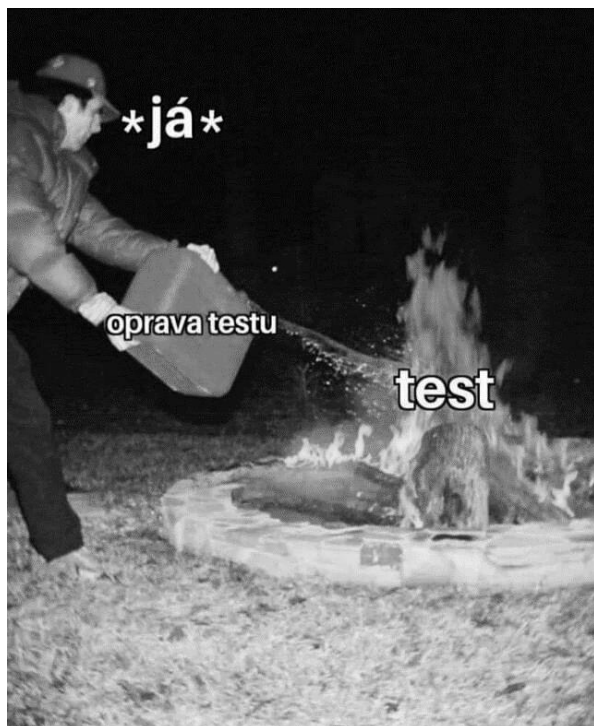
Řed. – Hodně spokojených žáků. -vema-

Memes – vtipy pro zasmání

Učitelé: „Dokud neuklidíte třídu
neodejdete z třídy“

Když tě Koželůhová trefí paličkou

ZŠ TEPLICE, Edisonova ul.
VÝSTAVA MODELŮ
únor 2003

Z ARCHIVU

FOTOREPORTÁŽ

KAŽDÁ TŘÍDA MOHLA DODAT 1 až 2 TANEČNÍ PÁRY
SOUTĚŽILO SE V TANCÍCH: POLKA A VALČÍK

FOTOREPORTÁŽ

JAK SE MÁ TANČIT, PŘEDVEDLI
SKUTEČNÍ MISTŘI :

Mgr. MIRKA FRONTZOVÁ a Mgr. VÍTĚZSLAV
JUST

15

ROZHOVOR s Panem zástupcem

Vítám vás u mého článku o rozhovoru s panem zástupcem Martinem Kokešem.

Sešli jsme se 8. března 6. hodinu v jeho kanceláři. Pozdravil jsem. Přinesl jsem mu loupák s kávou a sedl jsem si na gauč.

Začal jsem se ptát. První otázka byla, kdy pan zástupce nastoupil, na to mi odpověděl přesné datum 30. září 1989 s tím, že 1. 1997 se stal zástupcem. Pak jsem se zeptal, co považoval za nejdůležitější změnu naší školy. Pan zástupce se domnívá, že jsou určité sportovní třídy od roku 2007: zateplení školy za 17 miliónů. Vzápětí jsem navázal otázkou na nejhorší událost školy. Chvilku přemýšlel a pak mi odpověděl, když byla rekonstrukce, tak propadla střecha. V jedné třídě se vše muselo dělat nanovo. Muselo se vymalovat, udělat znovu topení a koupit nový nábytek.

Jaký asi je názor pana zástupce na internet? Pan zástupce dává přednost osobnímu kontaktu před sociálními sítěmi, taky říká, že na takové věci nemá čas a že to ničí soukromí. Nemůžeme se divit, pan zástupce se pořád stará o školu, ale internet považuje za zlatou věc pro hledání informací.

Vždycky když se s někým bavím o panu zástupci, řešíme, co asi tak dělá o svém volném čase (jestli vůbec nějaký má). Pan zástupce žije i mimo školu velmi aktivně, věnuje se ping pongu a volejbalu, rád chodí a čte si romány a detektivky.

Zeptal jsem se také pana zástupce, jak on vzpomíná na své dětství, kdy byl školou povinný kluk. Vzpomíná prý šťastně, že byl jako normální kluk, povídal, že jednou rozbil míčem okno, ale vše se vyřešilo.

Na závěr jsme také probrali otázku ředitelování. Pan zástupce řekl, že by ředitelem nejspíš byl, taky si kvůli tomu udělal kurz školského managementu, aby mohl tuto funkci vykonávat. Tak uvidíme, jak to jednou všechno dopadne.

Chci poděkovat panu zástupci za velmi příjemný rozhovor a popřát mu hodně štěstí a sil do další práce, aby ho bavila jako doted'.

Co chcete na naši škole změnit?
„Nepřeji si, aby si v naší škole žák jenom odseděl výuku a aby tady bylo prostředí prostě jen jako ve škole. Aby škola působila víc příjemně pro žáky a pro veřejnost, proto zde máme prostor před ředitelnou s pohovkou, nástěnky a hezké hřiště, na kterém by se měl objevit i hlídač z důvodu bezpečnosti.“

Jaký má pan zástupce vztah k svým zaměstnancům? Pan Kokeš si myslí, že má dobrý vztah, že na škole jsou jako jedna velká rodina i když občas by měl být přísnější.

Účast školy na sportovních a vědomostních soutěžích

Edisonka tu už stojí 30 let. Každý, co kdy prošel, nebo ještě stále prochází zdmi této základky, se podílel, či podílí na reprezentaci školy. A každý vyniká v něčem jiném. Máme tu jak mladé vědce, umělce, tak badatele a sportovce. Protože mám osobně nejbližší ke sportu, zaměřil jsem se v článku právě na sportovní úspěchy ZŠ Edisonova. Sice archiv školy není k dispozici od úplných počátků školy, ale až od roku 1996. Když si najedete na stránky školy, můžete se podívat na předešlé úspěchy školy za posledních 25 let.

V článku se zaměřím na úspěchy za nejbližších 5 let. Žáci a žákyně školy stihli uspět jak v okresních, krajských tak i republikových kolech. Pojďme si ukázat jedny z hlavních úspěchů.

Rok 2013-2014

Krajské kolo 1. místo

- fotbalový McDonald's CUP 4. a 5. tříd
- minifotbal mladších a starších žáků
- futsal mladších a starších žáků

Republiková účast

- 2. místo ve futsalové lize starších žáků
- 3. místo ve futsalové lize mladších žáků
- 3. místo v minifotbalu starších žáků
- 11. místo ve fotbalovém McDonald's CUPU 4. a 5. tříd

Rok 2015-2016

Krajské kolo 1. místo

- pohár rozhlasu starších žáků

Republiková účast

- 1. místo ve futsalové lize starších žáků
- 3. místo v minifotbalu starších žáků

Rok 2014-2015

Krajské kolo 1. místo

- minifotbal starších žáků
- pohár rozhlasu starších žáků

Republiková účast

- 1. místo ve futsalové lize starších žáků
- 4. místo ve futsalové lize mladších žáků
- 5. místo v minifotbalu starších žáků

Rok 2017-2018

Krajské kolo 1. místo

- minifotbal starších žáků
- pohár rozhlasu mladších žáků
- Atletický čtyřboj starších žáků
- Vybíjená dívek 4. a 5. tříd

Republiková účast

- 1. místo ve futsalu mladších žáků
- 5. místo v poháru rozhlasu mladších žáků

Rok 2016-2017

Krajské kolo 1. místo

- minifotbal starších žáků
- pohár rozhlasu starších žáků
- fotbalový Coca-Cola CUP starších žáků

Republiková účast

- 2. místo minifotbalu starších žáků
- 1. místo ve fotbalovém Coca-Cola CUPU starších žáků

Nadnárodní finále se

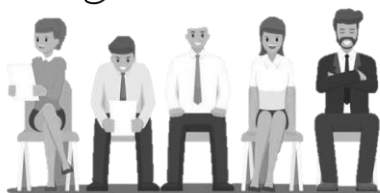
- Slovenskem** – 1. místo ve fotbalovém Coca-Cola CUPu starších žáků

-kolu-

9

Rozhovor s devátáky

9

Každý rok se naše škola loučí s jednou partou devátáků, tentokrát jsem mezi nimi i já. Jelikož naše škola slaví 30. výročí, rozhodnul jsem se, že nahraji a následně sepiši rozhovor se dvěma devátáky. Prvním z nich je žák 9. C, tím druhým je žák 9. A.

Proč ses rozhodl pro tuto školu?

Spoustu mých kamarádů sem šla a také jsme kladli důraz na to, že Edisonka je sportovní škola.

Myslíš si, že se škola zlepšila?

Sportovně se asi zlepšila, ale v učebních výsledcích to nevím, takhle to nemůžu říct.

Bude ti škola chybět, až odejdeš?

Za ty roky jsem si udělal vztah s učiteli i se spolužáky, takže ano, bude mi chybět.

Nejhorší zážitek, který se ti stal?

Ted' si na nic nevzpomenu, jinak nejhorší je, když máme od devíti, já se nikam nedovolám a školník mi neotevře.

Myslíš si, že se školní jídelna zlepšila od doby, co sem chodíš?

Určitě ano, já se vždycky dobře najím a oběd za 20 je myslím dobrý.

Měl jsi někdy problém s učitelem?

Já osobně ne, ale v sedmé třídě jsme měli paní Bartošovou na češtinu. Hodiny s ní byly zmatené a nic jsem se nedozvěděl, nebyla to asi její chyba, ale neuměla si udělat pořádek.

Jak se ti změnil život, když jsi vstoupil do akademie?

Je to celý těžší, mám tréninky, jsem na intru a ne doma. Určitě jsem se naučil zodpovědnosti, taky jsem se zlepšil ve fotbale.

Takže si myslíš, že akademie byla pro tebe dobrá volba?

Z části jo a zčásti ne, něco mě štve a něco je zas dobrý.

Druhý Rozhovor

Proč sis vybral tuto školu?

Rodiče se rozhodli, jelikož škola je sportovní a já zrovna dělal aikido, taky tam chodil můj kámoš a celkově se mi ta škola líbila.

Měl jsi někdy tak vážný problém v této škole, že jsi chtěl odejít?

Vážný problém určitě ne, ale občas mě něco

Jaké máš vzpomínky na první stupeň?

Určitě dobrý, první stupeň byl super.

Jak jsi zvládl přestup na druhý stupeň?

Já jsem to nějak nebral, přišlo mi to stejný ale podrobnější.

Bude se ti stýskat po základce?

Jo, vždycky rád zavzpomínám na starý dobrý časy.

Jaký je tvůj nejoblíbenější předmět?

Dějepis, rozhodně kvůli tomu, že se zajímám o historii.

Potom bych tam zařadil matiku, jelikož se vždycky na hodinách zasmějeme a něco se dozvím.

Fyzika mě baví, jelikož se tam počítají vzorečky.
-dašu-

Měl jsi někdy tak vážný problém v této škole, že jsi chtěl odejít?

Vážný problém určitě ne, ale občas mě něco takového napadlo. Takový myšlenky má každý.

Jak bys ohodnotil školní jídelnu a jak si myslíš, že se po 9 letech změnila?

Ve školní jídelně obědvám od šesté třídy a nemůžu si stěžovat. Ano, občas mi nějaké jídlo nesedne, ale to už je o chuti.

Změny na naší škole

Za 30 let naší školy se toho hodně změnilo. Ovšem ne všechno. Najde se spousta věcí, ve kterých jsme pokročili, ale zároveň i dost věcí, které se ani nepohnuly. Proto si tady projdeme naše kroky k modernější budoucnosti, ale zároveň se podíváme i na ty, které nás brzdí.

Moderní vybavení odborných učeben

Vybavení učeben je rozhodně a jasně klad. Kdybyste se podívali do dřívějších učeben před 30 lety a do nynějších, uvidíte velký rozdíl. Dříve jsme neměli počítače a teď, nejenomže máme počítač v každé třídě, dokonce máme dvě plně vybavené počítačové učebny. I v jiných učebnách došlo ke změnám, ve fyzice máme více věcí na ukázky pokusy a to samé v chemii.

Zrenovovaná jídelna

Dalším kladem pro naši školu je krásná jídelna, která je tento rok nově zrenovovaná. Nejen žáci a učitelé říkají, že je hezká, ale i cizím strávníkům se zalíbilo, jak je útulná.

Venkovní hřiště

Nesmíme zapomenout na to, že jako jedna z mála škol v Teplicích máme svoje vlastní venkovní hřiště. Na naše sportovní hřiště chodí i cizí školy si zasportovat, protože svoje nemají. Tak se o něj dobře staráme. Pan školník ho často seká, jen co vidí, jak trochu povyrosla tráva, už jezdí na sekačce a děti v šestých (i sedmých) ročnících ho uklízejí a zametají během pracovních činností.

Bazén

Náš školní bazén můžeme zařadit do kladů, ale i do záporů. Opět jako jedna z mála škol v Teplicích máme bazén a chodí ho k nám se navštěvovat nejen školky ale i jiné školy. Podle mého názoru a i jiných lidí je bazén obrovským přínosem obzvláště pro malé děti, kteří se teprve plavat učí. Na konci roku bazén ocení nejen děti na prvním stupni ale i na druhém, když jsou velice teplé dny a pan/í učitel/ka nám řekne, že jdeme do bazénu za odměnu. Na druhou stranu hodně lidí si stěžuje na to, že by potřeboval rekonstrukci. Všechno už je tam takové zastaralé, kromě fénu ☺.

Stravenky

Největším problémem jsou asi stravenky. Plno lidí si stěžuje na to, že pořád ztrácí takové malé papírky a že na jiné škole viděl, jak používají čipy místo stravenek nebo kartičky. Oni si ale neuvědomují, že ty kartičky a čipy se dají taky snadno ztratit, možná ne tak snadno jako papírky, ale přece jenom ano. Musíme brát v potaz i malé dětičky v prvních třídách, kterým vyhovuje dávat si stravenky k paním vychovatelkám. Kdežto s čipy by to tak jednoduše nešlo. Možná, že jednou tu budou čipy a kartičky, jenom nikdo neví, kdy to přijde, protože jsou tu lidé, kteří jsou pro, ale zároveň i ti, co jsou proti.

Zábavná škola aneb mimoškolní kurzy

Žáci na Edisonce mají každý rok šanci zúčastnit se nějakého zajímavého kurzu. Na 2. stupni takový kurz najdete v každém ročníku nejen proto, aby se žáci něco nového naučili, ale i proto, aby se všichni skamarádili a užili si spoustu intenzivních zážitků se svými učiteli mimo školní lavice.

Po prvních pěti letech studia na Edisonce přichází obrovský zlom-přechod na 2. stupeň. Aby se žáci a učitelé na 2. stupni od začátku cítili dobře, čeká na ně hned v září adaptační kurz. Po týdnu pobytu v přírodě se zábavnými hrami a výlety se jednoznačně seznámíte a skamarádíte s každým.

Když překonáte nástrahy šestého ročníku, v tom sedmém se můžete v březnu vydat na lyžařský výcvikový kurz do Janských lázní. Učitelé všechny naučí lyžovat popřípadě jezdit na snowboardu či běžkách. Pobyt na horách je vždycky super včetně večerních přednášek a zábav.

Do osmého ročníku vstupujeme v září přírodovědným kurzem. Tenhle kurz není jenom o zábavě, ale o praktickém využití nabytých dovedností získané ze školy. Navíc vás kurz uvede do učiva do 8. ročníku. Zároveň si můžete být jisti, že vás paní učitelka Frontzová vytáhne na každý kopec za každého počasí.

To nejhezčí vás čeká na konci devítky. V půlce června vyrazíte na týden na vodácký kurz. Žáci tak mají jedinečnou možnost poznat život vodáka, sami si vaří, sami si vezou s sebou všechno oblečení a jídlo... Zkrátka nejen zábava, ale i pořádná námaha.

Všechny zmíněné kurzy jsou nenahraditelnou součástí edisoňáckého světa a všichni zúčastnění žáci i učitelé si je náramně užívají.

-kolu-

Loučení s Edisonkou

Když se nad tím celým zamyslím, je až neuvěřitelný, že letoškem končí můj dosavadní život na základce. Chtěla jsem tenhle článek vzít pozitivně, ale asi ani mně se nepodaří udělat z tohoto konce něco veselého.

Všechno to začalo v roce 2010, kdy jsem zahájila svou devítiletou cestu. Už na zápisu jsem se strašně těšila, přičemž mě první třída a všechny ty povinnosti spojené s ní zklamaly. Za první třídu se nám vystřídal dvě třídní: paní učitelka Martina Nováková a paní učitelka Jitka Málková. Musím se vám přiznat, že k naší druhé třídní jsem si nikdy nedokázala najít cestu. Asi na tom byla podobně, protože jsem jako jedna z mála v první třídě neměla samé jedničky. Jedna z mých nejlepších vzpomínek na první třídu bylo, když mi jedna má spolužačka ničila gumy. Vždycky jsem si přinesla novou a ona mi ji buď ukradla, nebo mi ji roztrhla. Teď se tomu sice směju, ale v té době jsem z toho byla naprosto nešťastná.

V druhé třídě jsme opět dostali novou paní učitelku a tou byla p. uč. Kamila Lechmanová, na kterou stále ráda vzpomínám. V tu dobu se ze mě stala strašná „šprtka“ a tahle nálepka se se mnou táhla až doteď.

$$1 + 1 = 2$$
$$2 \times 2 = 4$$

Jediná věc, kterou si ze třetí třídy jasně vybavuji, byla „hyperaktivita“ jednoho z mých spolužáků, který rád štvál naší třídní. Jednou jsme měli hodinu matiky a on si najednou stoupl na lavici a skočil paní učitelce na záda. V tu chvíli jsem byla naprosto v šoku, ale teď se tomu nedá nesmát. Ve třetí třídě nás také bylo strašně málo (cca 18) a tak jsme se museli při přechodu do čtvrtých tříd spojit. Nakonec byly jenom dvě třídy: normální a sportovka.

Čtvrtá třída...snad nejlepší školní rok, který jsem zažila. Přestoupila jsem do nové třídy plné neznámých tváří a také do té doby neznámé paní učitelky. Čtvrtá třída byla rokem plným nových zážitků, kamarádů a zkušeností. Možná to vyzní bláznivě, ale v tu dobu jsem si začala připadat hrozně „dospěle“. Už ten začátek byl takový zajímavý. Začala jsem se bavit se třemi holčínami, které jsem do té doby neznala (tímto zdravím Melču, Lúcu J. a Lucku T.) Moje velké přátelství sice nevydrželo nějak dlouho, ale zase jsem si z něj odnesla naprosto skvělé zážitky. Například, když jsem jednoho dne doprovázela Lúcu domů a honila tam s ní krysy. Ano, já vím, že to zní šíleně, ale doteď si na to s ní občas vzpomenu. Jedna z těch krys do ní narazila a věřte mi nebo ne, její křik byste slyšeli tak na deset kilometrů ☺. Taky jsem se skamarádila s pár kluky z nové třídy a zamilovala jsem si díky nim chůzi ven, kdy jsme se často po škole sešli u mě za panelákem a venčili mého psa. Kolotoč...vysvětlovat to raději nebudu, mohli byste mě totiž osočit z týrání zvířat. :D Ve čtvrté třídě jsem si taky zažila mou první a poslední školu v přírodě. Musím říct, že to bylo úžasné. Mám pořád schovaný sešítek, kde jsem si vypisovala všechny ty zážitky odtamtud a stěžovala si na holky, se kterými jsem byla na chatce. ☺ Jednoho večera jsme tam měli představení, už si ani nevzpomínám, na jaké téma to bylo, ale přesně si pamatuju jednu mou nezapomenutelnou frázi.

Pán, který to provozoval, se zeptal na to, co by se stalo, kdybychom na moc dlouhou dobu zadrželi dech pod vodou a já naprosto nesměle odpověděla: „Zhebnul bys.“ Dostala jsem potom pořádnou domluvu od paní učitelky Skořepové a taky obdivné pohledy pár mých spolužáků. :D No jo...měla jsem pocit, že jsem strašná frajerka.

Pátá třída. Rok vzniku mého slavného youtube chanelu. (Ne, není dobrá nápad ukazovat to ve třídě...vážně NE) Tento rok jsem taky byla nešťastná kvůli tomu, že odcházíme na druhý stupeň. Pamatuji si, jak se nám na konci byli představit naši budoucí třídní – p. uč. Just, pí. uč. Justová a nakonec moje budoucí třídní pí. uč. Turusová, kterou jsem jedinou z těch tří vůbec neznala a bála se, že ji dostanu. A teď? Lepší třídní jsem si přát nemohla. Tímhle skončil můj první stupeň a já si opět začala připadat jako „velká holka“.

Šestá třída byla docela peklo. Začala jsem dobře, a to adaptákem, který jsem si strašně užila. Ale nemohla jsem si nějak pořádně zvyknout, že na mě mají učitelé najednou vyšší nároky a já se musím začít učit, na což jsem nebyla vůbec zvyklá. Tak jsem si vytvořila takovou nechut k matematice, a to se pak odrazilo i na mém vysvědčení, kde jsem poprvé v životě dostala trojku. Kdybyste mě viděli, byla jsem úplně hotová. Ještě přidám takový zážitek, na který se prostě nedá zapomenout, a doteď se musím smát, když si na něj vzpomenu. V tu dobu jsme ještě měli plavání a jedna má bývalá spolužačka přecenila své síly a plavala do hloubky, kde se začala topit. Tak jí naše učitelka podala takovou tu dřevěnou tyč, které se měla chytit. Chytla se...jenomže naší paní učitelku stáhla za ní.

Ze začátku sedmé třídy si dokážu vzpomenout jen na mé první seznámení s akademiky. V sedmičce nastoupili jen tři (noví) a z těch původních nám zůstal jen jeden. V sedmé třídě jsme si s holkami našly takovou novou „zábavu“. Začaly jsme se vzájemně strašit a hrát si na to, že vidáme duchy. V tu dobu jsme to všechny braly hrozně vážně, ale bylo to fakt vtipný. Například jsme se jednou vyfotily s bleskem v upatlaném školním zrcadle a byla naprosto šokované, že tam kolem nás něco je. :D

Osmá byla tak půl na půl, ale to nic nemění na tom, jak jsem si to užila. Ten rok jsem si poprvé uvědomila, že ten další rok to vlastně celé skončí. V osmé třídě jsem si taky začala uvědomovat, že mám naši třídu a ty lidi v ní ráda. Nepřeberte si to špatně, měla jsem je ráda vřdycky, ale v té osmičce se ten pocit prohloubil. Sice jsme se dost často hádali a naši třídní skupinu tak na pětkrát zrušili, ale i tak jsme podle mě začali být trochu bližší kolektiv. Osmička byla taková v klidu, nemám pocit, že by se něco nějak moc měnilo. Já jsem si našla docela dost nových kamarádů, jak z naší, tak i z vedlejších tříd. Všichni nás začali tak nějak připravovat, že ten další rok půjdeme na střední, ale mám pocit, že to nikdo z nás nijak moc nevnímal. K osmičce nemám moc co říct...prostě jsem si ji užila a začala si uvědomovat, jak moc to tam mám vlastně ráda.

Devátý a můj poslední rok. Teď budu trochu melancholická, protože tak se teď prostě cítím. Už od začátku školního roku se na nás ze všech stran řítily poznámky na to, že příští rok už tady nebudeme. Je to teď takový náročnější celé to vstřebat. Celé dva roky nás na to připravovali všichni vyučující a i přes to se pořád cítím nepřipravená. Zopakovala bych to...jednou, dvakrát, je mi to jedno, ale prostě se mi nechce odcházet. S touto školou jsem prožila celé své dětství, první kamarádství, první lásky...prostě vše. Je moc brzy odejít...ale to by asi bylo vřdycky. Jak už jsem říkala, tak jsem v té osmé třídě začala brát naši třídu jinak a teď je takové zvláštní si uvědomit, že to končí.

Končí a začneme někde jinde úplně od začátku, noví lidé, učitelé a bude jen na nás, jak se tam uvedeme... Poslední rada pro všechny mladší žáky: užívejte si to tu, jak nejvíc umíte. Možná se vám to teď nemusí zdát, ale uběhne to jako voda a vy se najednou ocitnete na mém místě. Učení je občas otrava, nebudu si hrát na moralistu a říkat, že ne, ale ten čas, který tu strávíte, MÁ smysl.

Loučím se s tebou Edisonko, měla jsem tě ráda, vždy mít budu a ráda se někdy přijdu podívat.

Marie Hošková, 9. B

ZPÁTKY DO ŠKOLY

Kdybych měla psát všechno, co jsem za 9 let zažila na této škole, nestačily by na to stránky ve školním časopise. Bylo toho tolik, na co ráda vzpomínám a co bych ráda řekla nynějším žákům a učitelům, ale zkusím vybrat to hlavní a pro mě důležité. Moje léta na základní škole bych často ráda vrátila.

Nezapomenu na okamžik, kdy se v 1.A leskly oči všem prvňáčkům, protože rázem odzvonilo hraní ve školce, rázem odzvonilo neustálé péči maminek a tatínků a nastalo zodpovědné plnění úkolů, učení písmenek a čtení ze slabikáře. Kdybychom v tu chvíli věděli, že tohle je jen začátek, určitě bychom se netrápili, že musíme do školy. Byli jsme úžasná parta kamarádů. Bylo to přátelství, které vydrželo celých 9 let. S některými trvá dosud, jiná přátelství zmizela. Edisonka nám ale nabídla všem spoustu možností, jak ukázat, v čem je kdo dobrý či dokonce nejlepší. Ať už to byl sport, vědomostní olympiády nebo školní časopis, do kterého spousta z nás přispívala s láskou a těšila se na každé nové vydání. Mimoškolní akce s paní učitelkou Eliášovou, dnes už Justovou, jako byly například návštěvy Činoherního studia v Ústí nad Labem, v některých z nás vypěstovaly lásku k divadlu a kultuře celkově.

Zážitky, které jsme společně zažili, ty máme v paměti stále. Když si zpětně uvědomím, co všechno jsme díky edisonským učitelům mohli zažít a prožít, být to dnes, vážila bych si mnohem víc toho, co pro nás dělali. Na druhém stupni jsme převahu jejich snahy a aktivity, kterou po nás vyžadovali, brali jako obrovskou otravu. Jim patří velké DĚKUJI za to, co všechno pro nás dokázali udělat. Není to lehké být učitelem. Teď už to vím, jelikož moje kroky vedou stejným směrem. Mnozí učitelé jsou pro mě dál vzorem, i když studuji na vysoké škole. Jsou pro mě vzorem a já bych strašně ráda byla jako oni. Věřím, že spousta z nich ovlivnila moji volbu stát se učitelkou a za to jim patří obrovské DĚKUJI, protože pokud tohle povolání dělá člověk se stejným nadšením jako učitelé na Edisonce, je všechno v naprostém pořádku. Přeji si, aby děti, kteří ji navštěvují, byly spokojené, aby byly spokojeni tak, jako jsme tam byli spokojeni my. A vzkaz žákům? Važte si toho, že jste na této škole, že Vás mohou učit tak báječní učitelé, a i když Vás štvou a myslíte si, že jsou moc nároční, tak nejsou, jen Vás skvěle připravují na život, který je daleko náročnější a složitější, než všechny rovnice v matematice nebo nepochopitelné vzorečky ve fyzice.

-Karča Čapková- deváták 2012-

